

548 Disput. XXI. De Pœnitentiæ Sacramento.

folium ob bonum proprium ipsius pœnitentis, ut scilicet cum tollat ex itatu saltem materialiter pravo, sed etiam propter bonum tertii & præfertim Communitatis, quod saltem charitate procurare tenetur, & hunc supplicere debet effectum, in quantum potest sine scandalo, aut sui notabilis detrimento, in qua tamen comparatione, ut notat Averfa loc. cit. post aliqua diversitas considerari, quia iuxta magis, vel minus damnum tertii, aut communitatis potest obligari ad aliquod incommodum subveniendum, puta si damnum tertii sit in maxima copia, bonorum, in fama insignis personæ, in periculo rebellionis, & perversionis populi, & similibus casibus, in quibus prudentis arbitrio discernendum erit quid præpondere. In omnibus autem superadiictis casibus certum est apud omnes nullatenus posse Confessorum pœnitentem absensem absolvere, quia talis absolutione prorsus invalida foret, ut dictum est in superioribus, absolucionem tamen ab excommunicatione, aliavè censura valere, & dari potest etiam in absentia, imò, & invitus, ac indipositum, servatis tamen regulis suo loco iam traditis de Censuris. Alia plura de Obligationibus Confessoriorum videri possunt apud Averfa quæst. 16. cit. sect. 11, 12, & 13.

Q U A S T I O N O N A.

De Ministro Confessionis quoad causas reservatas.

Ad conditionem jurisdictionis, & approbationis, quæ in Ministerio Sacramenti pœnitentia requiriatur, ut dictum est, consequitur causam reservatarum, cum in quodam talis jurisdictionis, vel approbationis requiriatur, ut seculicet, ad certos causas non extendatur; de qua re, quia specialies continet difficultates, prælens quæstio instituitur, in qua tamquam certum de fide supponendum est, in Ecclesia Dei esse potestatem reservandi in foro conscientie, ita enim definitum est in Concilio Tridentini, contrâ Vulchelphum, & alios hereticos, sib. 14. cap. 7. ubi afferitur: *Magnopere ad Christiani populi disciplinam pertinet, ut astrictiora quadam, & graviora crimina, non à quibusvis, sed à Summis dominicis Sacerdotibus abſolverentur, ac deinde can. 11. feſtavunt. Si quis dicit Episcopos non habere suos reservandi sibi causas, ergo idem causa reservacione non prohibere quo minus Sacerdos ad reservari verò absolvit, anathema sit; idemque habetur in aliis antiquis iuribus, & facris Canonibus, ac etiam Pontificiis Constitutionibus passim ab aliis citatis. Et hoc etiam ratio ipsa fuderit, quia ut supra dictum est, in hoc pœnitentia Sacramento non solus potestis Ordinis requirunt, sed etiam jurisdictionis, quia a Superioribus debet communicari inferioribus, at reservatio, ut modo dicebamus, nihil aliud est quam quædam ejusdem jurisdictionis limitatio, ut non se extendet ad certos causas, ergo Superiorum causam limitare poterunt communicaendo illam quoad plures, vel pauciores causas, ad plures, vel pauciores personas, ut magis expedire videbitur, quod est sibi eorum reservationem reservare in foro conscientie. Confirmatur quia potestas jurisdictionis ut supra dictum est, confertur per assignationem subditorum, sed ille, cuius est assignare subditos non magis illo alicui subdere potest abfolitio quo ad omnia peccata, quam quo ad aliquam tantum; ergo aliqua potest sibi reservare peccata, illa nimurum, in quibus pœnitentem non vult subdere Confessoris; quia tamen in hac materia plures contingunt difficultates, in praesenti questione sunt breviter examinandas, scilicet principaliores, quod enim a superioribus reservari possunt, & rectè foleant certa subditorum peccata omnes. Theologi docent, & fideles ipsi in communione praxi agnoscunt, ut sic subditus melius dirigantur, & a peccatis abstineantur quorum difficultem videntur reservari.*

ARTICULUS PRIMUS,

Quinam, & quæ peccata reservare possint.

Primò convenient Doctores, hanc peccatorum reservationem facere posse omnes, & solos Superiores, qui facultatem habet concedendi ordinariam, vel delegatam jurisdictionem, aut approbationem ad confessionem audiendas erga subditos suos. Ratio deducitur ex dictis, quia cum potestas jurisdictionis, quæcumque nomine vocatur, ut Præpositi, Abbatibus, & illi pariter eadē suis inferioribus limitare in iis, in quibus hoc sibi a Summo Pontifice non est prohibitum, & aliqua peccata ab eorum potestate exciperi, ita ut ab ipius abfolvere non possint, quia Superior pot-

test id, quod salutis subditorum expedire iudicat, reservatio autem peccatorum ad salutem animarum expedire potest, ut patentes a peccatis faciliter abstineant, & retrahantur. Hinc ergo Summus Pontifex sibi peccata reservare potest in universitate Ecclesiæ, & ergo omnes fideles, cum enim sit ordinarius Episcopus totius orbis Christiani, & a quo omnis iurisdictio in peccata pendet, potest consequenter in toto orbe suam exercere potestatem, cum reservatio in sola negatione jurisdictionis, ad aliquam peccata confessata, & ea reservare potest vel cum excommunicatione annexa, vel fine illa, licet ordinarii nonnullorum casus reservet in foro conscientie sua censura, ut confitatur ex his, que sibi in Bulla Cœni Domini, & ita definitum est in Concilio Tr. loc. cit. ubi ait, quod: *Merito Pontificis maximi pro supremo potestate sibi in Ecclesia tradita causas aliquas criminis graviores non potuerit peccati iudicio reservare, itaque expelle habetur in aliis antiquis iuribus, & facris Canonibus ex 17. qu. 3. c. 5. s. 2. c. 5. lib. 5. decret. tit. de Judicis. Concessi ex 6. decret. de fut. excom. c. Quicunque in Clement. codem. c. Si Dominici item de penit. & remiss. & aliis Pontificis Constitutionibus aliquia graviora delicta sibi reservariunt. Hoc etiam ratio ipsa fuderit, quia illa præfertim abolutionem aliquam peccatorum sibi reservari potest, cui a Deo immediate cura omnium oviom commissa est, talis autem est summus Pontifex, ut eff certum de fide ex verbis Concilii modo relatum. Neque dicas nullibet a scriptura talis exprimi potestatem Pontifici traditam, exprimitur enim saltem implicite in collatione potestatis facta Petro super oves univeras verbis illis *Pascere oves meas*, est enim talis potestas de intrinsecis rationibus potestatis præsertim supradicta, ut potest delegare, committere causas omnes, vel aliquas.*

Secondo Episcopi in suis Diœcesis potestatibus habent reservandi sibi abolutionem aliquorum peccatorum; Ita habetur in Concilio Trid. loc. cit. ubi subdit, *Hoc idem Episcopi omnibus in sua unica Diœcis in adjudicationem causæ non in deprivacionem, licet præ illis in subditis stratis super reliquias inferiores autoritate, præfertim quod illa, quibus excommunicationis censura annexa est. Ratio est, quia Cœni Domini, & ita definitum est in Concilio Tridentini, contrâ Vulchelphum, & alios hereticos, sib. 14. cap. 7. ubi afferitur: *Magnopere ad Christiani populi disciplinam pertinet, ut astrictiora quadam, & graviora crimina, non à quibusvis, sed à Summis dominicis Sacerdotibus abſolverentur, ac deinde can. 11. feſtavunt. Si quis dicit Episcopos non habere suos reservandi sibi causas, ergo idem causa reservacione non prohibere quo minus Sacerdos ad reservari verò absolvit, anathema sit; idemque habetur in aliis antiquis iuribus, & facris Canonibus, ac etiam Pontificiis Constitutionibus passim ab aliis citatis. Et hoc etiam ratio ipsa fuderit, quia ut supra dictum est, in hoc pœnitentia Sacramento non solus potestis Ordinis requirunt, sed etiam jurisdictionis, quia a Superioribus debet communicari inferioribus, at reservatio, ut modo dicebamus, nihil aliud est quam quædam ejusdem jurisdictionis limitatio, ut non se extendet ad certos causas, ergo Superiorum causam limitare poterunt communicaendo illam quoad plures, vel pauciores causas, ad plures, vel pauciores personas, ut magis expedire videbitur, quod est sibi eorum reservationem reservare in foro conscientie. Confirmatur quia potestas jurisdictionis ut supra dictum est, confertur per assignationem subditorum, sed ille, cuius est assignare subditos non magis illo alicui subdere potest abfolitio quo ad omnia peccata, quam quo ad aliquam tantum; ergo aliqua potest sibi reservare peccata, illa nimurum, in quibus pœnitentem non vult subdere Confessoris; quia tamen in hac materia plures contingunt difficultates, in praesenti questione sunt breviter examinandas, scilicet principaliores, quod enim a superioribus reservari possunt, & rectè foleant certa subditorum peccata omnes. Theologi docent, & fideles ipsi in communione praxi agnoscunt, ut sic subditus melius dirigantur, & a peccatis abstineantur quorum difficultem videntur reservari.**

Articulus secundus. *Quinam, & quæ peccata reservare possint.*

Primo convenient Doctores, hanc peccatorum reservationem facere posse omnes, & solos Superiores, qui facultatem habet concedendi ordinariam, vel delegatam jurisdictionem, aut approbationem ad confessionem audiendas erga subditos suos. Ratio deducitur ex dictis, quia cum potestas jurisdictionis, quæcumque nomine vocatur, ut Præpositi, Abbatibus, & illi pariter eadē suis inferioribus limitare in iis, in quibus hoc sibi a Summo Pontifice non est prohibitum, & aliqua peccata ab eorum potestate exciperi, ita ut ab ipius abfolvere non possint, quia Superior pot-

Quæstio IX. Articulus I.

Electionem accipiunt iurisdictioem quasi Episcopalem à Summo Pontifice immediate dependentem eam a suo Generali, Generales vero etiam illam a Pontifice immediate accipiunt, qui eam refringere, & limitare potest, quoties necessarium, & utilite ad animatum salutem judicata, & idem etiam dicendum est de aliis Superioribus localibus, quoenamque nomine appellentur, veluti Prioribus Rectoribus Guardianis, & iurisdictionem nimirus à summo Pontifice immediate accipere, cum dependens tamē a suis Generalibus, & Provincialibus.

Quarto quod potest ad aliam quæstionem partem, quanam peccata possint, ac solent reservari, certum est non solere peccata veniales reservari, neque mortalia fœmel rite confessa, & absoluta, quia talis reservatio inutilis omnino foret, cum enim reservatio ex Concil. loc. c. ad coercenda atrocia delicta sit infinita, utique nec super venialia, nec super mortalia iam aboluta imponi debet tunc quia cum non adhuc obligatio contenta peccata, posset homo liberè de aliis confiteri, & ab eis absolviri similiiter nec reservari solente peccata mere interna, etiam nisi mortalia, quia cum Ecclesia precipue externa spectet, opus non est, ut peccata mere interna reservari, sed aliquis tamē unum mortale externa, unde dum absolute relevantur homicidium adulterium, & similia, hoc intelligitur, quando haec peccata sunt operæ committit, non autem pura voluntas occidendi, adulterandi, & similia interna peccata, immo si quis paraverit arma ad occidendum, & mulierem sollicitaverit ad adulterandum, haec peccata sub reservacionem non cadunt, nisi operæ committantur, & dum etiam reservatur peccatum heresi intelligitur solum, quando exterius verbis, aut signis proferitur ut communiter Doctores advertunt. Itaque regulariter peccata, quæ reservantur, intelliguntur operæ completa, & consummata & non tantum exterius inchoata, bene tamen, ut notat Averfa quæst. 17. de Causa reservari, et c. possunt ex intentione Superioris, & cum sufficiente expressione reservari peccata etiam attentata, seu inchoata, & interdum de facto quadam etiam reservari solent, ut plerumque ab Episcopis reservatur quecumque attentio impudicit, cum Monachis etiam per verbis fuit cum animo deveniendi ad copulam, sive abque tali animo, sicut de facto in Canone non solum occidit Clerici reservatur, sed quæcumque etiam in iuris loco perficito. An vero peccata mortalia interna reservari possint, negant aliqui eo quod Ecclesia non judicet de internis, nec possint super illa ferre censuras Communiorum ramen, & probabilior opinio apud Fabrum loc. cit. affirmat Superiora non posse reservare sibi peccata mortalia mere interna, quia sicut potest suspendere iurisdictionem Sacerdoti, non omnino alicui hoc Sacramentum ministeret; ita potest illi autoritate limitata concedere ad haec peccata mortalia, & non alicui de facto tamē regulariter non reveruantur quia ut dictum est in Concilio Tridenti, reservatio introducitur alicuius propriæ atrociora & graviora crimina, quæ disciplinam Christianam perturbare possint, quia illa non sunt peccata mere mentalia. Nec ratio in oppositum adducta urget, respondetur enim cum Fabro loco cit. Ecclesia non indicare de occultis quodam forum exterius, sed secundum allegata, & approbata; neque impotens censura peccatis occultis, quia censura pertinet ad forum exterius, & idem cadere debet super peccata, quod ad forum exterius deduci possint, licet etiam ligent in foro interiori, quodam peccata mortalia, quibus sunt annexa, & sic etiam ex nostris discutit Brancatus loc. cit. §. 7.

Quinto preterea convenient Doctores, tam Papam quam Episcopos, & alios potest reservare aliquæ peccata, posse sub censura, & sine illa reservare, etenim illa censura cadere potest utique non tantum super censuram, sed per se super ipsum peccatum, ut supra dictum est, & nulla est necessitas reservari censura sine discussione, & consensu Capituli generali. vel Provinciali, ratione censurae iam illud peccatum reservatum maneat, & sic videtur inventum, & excoigitatio in fraudem legis Pontificis nolentis, & prohibentis alia peccata reservari, quam undecim ibi expressa. Confirmata quia quantum ad hoc eadem videtur ratio de impositione censurarum, etenim ut ait Soto 4. 19. quæst. 1. art. 5. versus finem, quidam Superioris statu ad dictum censulum ostentatum sunt ita prout ad huius gladii extractionem, quia tamen ab Apostolo raro inventus extractus, ut multa pericula indicant. Denique ut referunt Card. de Lugo, Casp. Branc. noster, & alii cum nonnullis Regularibus dubitarent, ita ut indecimus Superioribus absque Capituli generali, vel Provinciali consensu aliquibus peccatis in huiusmodi decreto non contentis excommunicationem ancedere, eu idemque ab solutionem sibi reservare licet, S. Cardinali Congr. negotiis Regularium propositum sub die 7. Julii 1617, expresse declaravit censuras quoque in supradicto decreto comprehendendi. Quare & ipse Sua. dis. 19. loc. 3. facetus, cum referatur causis habens excommunicationem annexam, ipsam reservacionem cadere sicut super culpan, & censuram, siquid censura proprie gravitatem culpi imponitur si enim gravis non esset, impositione censura non egerit, & eius reservatione unde

Mafri Theolog. Moral.

549

randem, & ipse concludit in finis melius id non facere sine speciali censu Capituli generali, vel provinciali iuxta formam prescripatam in predicto decreto Clementis VIII. ad omnem dubitationem collendam, que doctrina maximè est observanda, quia plures Superiores eam prout ignorant.

Quarto quod potest ad aliam quæstionem partem, quanam peccata possint, ac solent reservari, certum est non solere peccata veniales reservari, neque mortalia fœmel rite confessa, & absoluta, quia talis reservatio inutilis omnino foret, cum enim reservatio ex Concil. loc. c. ad coercenda atrocia delicta sit infinita, utique nec super venialia, nec super mortalia iam aboluta imponi debet tunc quia cum non adhuc obligatio contenta peccata, posset homo liberè de aliis confiteri, & ab eis absolviri similiiter nec reservari solente peccata mere interna, etiam nisi mortalia, quia cum Ecclesia precipue externa spectet, opus non est, ut peccata mere interna reservari, sed aliquis tamē unum mortale externa, unde dum absolute relevantur homicidium adulterium, & similia, hoc intelligitur, quando haec peccata sunt operæ committit, non autem pura voluntas occidendi, adulterandi, & similia interna peccata, immo si quis paraverit arma ad occidendum, & mulierem sollicitaverit ad adulterandum, haec peccata sub reservacionem non cadunt, nisi operæ committantur, & dum etiam reservatur peccatum heresi intelligitur solum, quando exterius verbis, aut signis proferitur ut communiter Doctores advertunt. Itaque regulariter peccata, quæ reservantur, intelliguntur operæ completa, & consummata & non tantum exterius inchoata, bene tamen, ut notat Averfa quæst. 17. de Causa reservari, et c. possunt ex intentione Superioris, & cum sufficiente expressione reservari peccata etiam attentata, seu inchoata, & interdum de facto quadam etiam reservari solent, ut plerumque ab Episcopis reservatur quecumque attentio impudicit, cum Monachis etiam per verbis fuit cum animo deveniendi ad copulam, sive abque tali animo, sicut de facto in Canone non solum occidit Clerici reservatur, sed quæcumque etiam in iuris loco perficito. An vero peccata mortalia interna reservari possint, negant aliqui eo quod Ecclesia non judicet de internis, nec possint super illa ferre censuras Communiorum ramen, & probabilior opinio apud Fabrum loc. cit. affirmat Superiora non posse reservare sibi peccata mortalia mere interna, quia sicut potest suspendere iurisdictionem Sacerdoti, non omnino alicui hoc Sacramentum ministeret; ita potest illi autoritate limitata concedere ad haec peccata mortalia, & non alicui de facto tamē regulariter non reveruantur quia ut dictum est in Concilio Tridenti, reservatio introducitur alicuius propriæ atrociora & graviora crimina, quæ disciplinam Christianam perturbare possint, quia illa non sunt peccata mere mentalia. Nec ratio in oppositum adducta urget, respondetur enim cum Fabro loco cit. Ecclesia non indicare de occultis quodam forum exterius, sed secundum allegata, & approbata; neque impotens censura peccatis occultis, quia censura pertinet ad forum exterius, & idem cadere debet super peccata, quod ad forum exterius deduci possint, licet etiam ligent in foro interiori, quodam peccata mortalia, quibus sunt annexa, & sic etiam ex nostris discutit Brancatus loc. cit. §. 7.

Mafri Theolog. Moral.

114 Disputatio XXI. De Penitentia Sacramento.

243 A gubernatio non perturbatur, & reservationi derogatur, nam capi penitentis indirecte absolutionem manet obligatus ad audiendi Superiorum, vel cui Superior sua committit vices ad pertinentiam directam absolutionem pro reservatis, sicut precepto Confessionis non derogat, quod quis contritio justificetur, quia adhuc justificatus, & per contritionem absolutus manet cum obligatione ad confessionem faciendam.

244 Quarto, quoniam hujus difficultatis cardo in hoc consistit, quonodo sola iurisdictio in non reservata sit sufficiens ad remittendam etiam validem reservata vel in Superiori, vel ab inferiori, si Superior, debet eum audire, & ei facultatem concedat confessio- nis directam absolutionem pro reservatis, sicut precepto Confessionis non derogat, quod quis contritio justificetur, quia adhuc justificatus, & per contritionem absolutus manet cum obligatione ad confessionem faciendam.

245 Tertio, quanto hujus difficultatis cardo in hoc con-

sistit, quonodo sola iurisdictio in non reservata sit sufficiens ad remittendam etiam validem reservata vel in Superiori, vel ab inferiori, si Superior, debet eum audire, & ei facultatem concedat confessio- nis directam absolutionem pro reservatis, sicut precepto Confessionis non derogat, quod quis contritio justificetur, quia adhuc justificatus, & per contritionem absolutus manet cum obligatione ad confessionem faciendam.

246 Quarto, quanto hujus difficultatis cardo in hoc con-

sistit, quonodo sola iurisdictio in non reservata sit sufficiens ad remittendam etiam validem reservata vel in Superiori, vel ab inferiori, si Superior, debet eum audire, & ei facultatem concedat confessio- nis directam absolutionem pro reservatis, sicut precepto Confessionis non derogat, quod quis contritio justificetur, quia adhuc justificatus, & per contritionem absolutus manet cum obligatione ad confessionem faciendam.

247 Sed dicit, solam iurisdictiōnē in non reservata non sufficiet, ad remittendam etiam validem reservata, quia non pos- test Iudeus per resurrectionem, quia habet in uno delicto, reum absolvere a careris, in qua iurisdictiōnē non habet; ergo nec Sacerdos per iurisdictiōnē, quia habet in non reservata penitentem absolvere potest a reservatis, quia nulla potest ex ea.

248 Respondeat cum Aniceto loc. cit. ut Justice aliquam iurisdictiōnē directam habente in personam penitentis, & aliquam ejus delicta ob

stantiale conexione remissio unius delicti cum reliquo.

Erad replicam dicendum est, non satis est ad absolutionem di-

rectam pro Confessione penitentis sunt in hoc foro

in iudicium deducta, sed ulterius requiri directam potest;

& iurisdictiōnē in illa, neque illud primum sufficit sine

scendo.

249 Sed dicit, solam iurisdictiōnē in non reservata non sufficiet, ad remittendam etiam validem reservata, quia non pos- test Iudeus per resurrectionem, quia habet in uno delicto, reum

absolvere a careris, in qua iurisdictiōnē non habet; ergo nec

Sacerdos per iurisdictiōnē, quia habet in non reservata penitentem absolvere potest a reservatis, quia nulla potest ex ea.

250 Respondeat cum Aniceto loc. cit. ut Justice aliquam iurisdictiōnē directam habente in personam penitentis, & aliquam ejus delicta ob

stantiale conexione remissio unius delicti cum reliquo.

Erad replicam dicendum est, non satis est ad absolutionem di-

rectam pro Confessione penitentis sunt in hoc foro

in iudicium deducta, sed ulterius requiri directam potest;

& iurisdictiōnē in illa, neque illud primum sufficit sine

scendo.

251 Sed dicit, solam iurisdictiōnē in non reservata non sufficiet, ad remittendam etiam validem reservata, quia non pos- test Iudeus per resurrectionem, quia habet in uno delicto, reum

absolvere a careris, in qua iurisdictiōnē non habet; ergo nec

Sacerdos per iurisdictiōnē, quia habet in non reservata penitentem absolvere potest a reservatis, quia nulla potest ex ea.

252 Respondeat cum Aniceto loc. cit. ut Justice aliquam iurisdictiōnē directam habente in personam penitentis, & aliquam ejus delicta ob

stantiale conexione remissio unius delicti cum reliquo.

Erad replicam dicendum est, non satis est ad absolutionem di-

rectam pro Confessione penitentis sunt in hoc foro

in iudicium deducta, sed ulterius requiri directam potest;

& iurisdictiōnē in illa, neque illud primum sufficit sine

scendo.

253 Sed dicit, solam iurisdictiōnē in non reservata non sufficiet, ad remittendam etiam validem reservata, quia non pos- test Iudeus per resurrectionem, quia habet in uno delicto, reum

absolvere a careris, in qua iurisdictiōnē non habet; ergo nec

Sacerdos per iurisdictiōnē, quia habet in non reservata penitentem absolvere potest a reservatis, quia nulla potest ex ea.

254 Respondeat cum Aniceto loc. cit. ut Justice aliquam iurisdictiōnē directam habente in personam penitentis, & aliquam ejus delicta ob

stantiale conexione remissio unius delicti cum reliquo.

Erad replicam dicendum est, non satis est ad absolutionem di-

rectam pro Confessione penitentis sunt in hoc foro

in iudicium deducta, sed ulterius requiri directam potest;

& iurisdictiōnē in illa, neque illud primum sufficit sine

scendo.

255 Sed dicit, solam iurisdictiōnē in non reservata non sufficiet, ad remittendam etiam validem reservata, quia non pos- test Iudeus per resurrectionem, quia habet in uno delicto, reum

absolvere a careris, in qua iurisdictiōnē non habet; ergo nec

Sacerdos per iurisdictiōnē, quia habet in non reservata penitentem absolvere potest a reservatis, quia nulla potest ex ea.

256 Respondeat cum Aniceto loc. cit. ut Justice aliquam iurisdictiōnē directam habente in personam penitentis, & aliquam ejus delicta ob

stantiale conexione remissio unius delicti cum reliquo.

Erad replicam dicendum est, non satis est ad absolutionem di-

rectam pro Confessione penitentis sunt in hoc foro

in iudicium deducta, sed ulterius requiri directam potest;

& iurisdictiōnē in illa, neque illud primum sufficit sine

scendo.

Quæstio X. Articulus I.

qui proinde cam auctoratem in alium Confessarium transferre non potest ad absolvendum alterum penitentem, nec confe- quenter, ut seipsum absolvit faciat. Si autem petatur, & confe- cedatur licentia à Prælato, ut quidam penitentis possit facere se absolvitur aliquo Confessario, tunc utique ipse penitentis talis facultate pro se usi poterit, ut se absolvit faciat, quia licentia est contra præceptum divinum, & humanum est peccatum sa- crilegi, quia hæc præcepta obligant peculari ratione, quia te- nemur hoc præfare in materia, & re sacra ad virtutem Reli- gionis spectante; præceptum vero naturale solum nos obligat ad servandum secretum sub illa generali ratione, qua tenetur esse fideles in servando deposito, & alterius famam tueri, & in fratione signilli haec peccata committuntur, etiam detegatur peccatum solum veniale, quia emper fit gravis iniuria Sacra- mento, qua causa Suarez, Navarrus, Reginaldus, Henricus, Bonacina, & allii Morales dicunt in hac re non dari parvitate materialis peccato mortali excusantem, penitentem cum ex ma- nifestatione cuiuslibet rei in Confessione auditu gravis sequi possit incommoda, & confessio reddi odiola, & onerosa.

246 Secundo inquit Doctor loc. cit. obligationem excludit Confessionis esse ad semper, & pro semper, quia est præceptum negativum, unde non magis licet post mortem confessi revelare confessionem, quam ex vivo, ad quod numquam licet Confessario peccatum aliquod in Confessione auditum etiam post mortem ipsius penitentis illo modo revelare contraria quodam Canonista apud Aquila l.4. Decret. par. cap. 8. qui dicebat licet Sacerdoti revelare cœlestis penitentis post eius mortem, quando id estet necessarium, ut ad impediendum matrimoniū nullum, vel publico bono id expedire. Per quod etiam reiecit error quorundam Politiorum dicentium huius sigilli obligacionem in quoquecum casu servandi publico bono ob- stare; cantum enim absit, ut huius obligatio signilli publico bono nocet, quin potius maximè ad illud conferat, ut enim pruden- ter discutit Abellius cap. 5. cit. de Panitia sect. 20. supponit, nam inquit, perdatum aliquem hominem proditum Reipu- blica, aut simile quidam facinus enormiter mali; nulli dubium est, quod si credit Confessarium licite posse peccatum illud suum in Confessione auditum revelare, numquam hoc illi in confessione mani fallabit, ne pericolo vite exponor, & sic in perverba voluntate perseverabit; ubi è contra, si de Confessionis signilli inabilitate servando in quoquecum casu exilie- rit, pondus conscientia tunc in signum Confessarii libertatis exo- neraret, piisque illius mentis, ac confusis ab impio illo facio- re deterri posset; & hanc Scotti doctrinam de obligatione signilli Confessionis non solum sequuntur Faber, Aretin, Hiques, Poncius, Huiubanes, Brancatus, & allii Scotistar antiquiores Basilius, Tatuzetus, Almainus, sed etiam Recentiores fore omnes, qui etiam omnes in hoc convenienti signum illud, & hujus signilli servandi obligationem spiri ex folia Confessione Sa- cramentalis & ex quacumque tali, licet absoluere, fixe ex de- fectu porrectis in Confessario, aut dispositionis in penitente, sive ex alia quacumque causa non conferatur, dummodo peni- tentis eo animo Confessionem illam faciat, ut peccata sua Ecclæsiæ clavibus subiciat, unde obligatio signilli non oritur ex confessione, quia non fit intentione Sacramentali, hoc est, ani- mo acfundendo in hoc foro, & peccata sua clavibus Ecclæsiæ subiciendi. Et tandem addunt observanda esse verba Concilia Lateranensis in citato decreto dicentes: Confessarium, omnino ca- vere debere, ne verbo, nisi signo, auratio quoque modo peccatorum prodat, his enim verbis significat Confessarium ita se gerere debere, ut audita confessione non modo ex verbis suis licet gen- eratim dicit, aut quibuscumque signis, vel mutibus, sed etiam ne ex penitentia aliqua, & satisfactione pro peccatis occulitis minus consideratne imposita illi conficeret possit; hoc vel illud peccatum speciatim, aut generatim aliquod grave delictum pertraferet.

247 Tertio quad alias quæstiones partem Seor. 4. d. 21. qu. 2. in corpore quæstionis docet obligationem huius signilli triplici iure contineri, nem̄ naturali, divino, & huma- no; naturali quidem, quia manifestando ea, quæ ex confessione sunt cognita, violantur aliqua naturalia præcepta. Primum est charitatis fratrum: Quod ibi non viri, alteri ne fecerit Mittit, ubi dicitur omnes quicunque vult, ut vobis faciant homines, hoc facient illi. Sed quilibet secundum reclamacionem debet diligere famam propriam, & secretum peccati sui confessi- ergo confessio debet etiā familiam velle, & seipsum in seipsum, & seipsum in aliis servare proximo suo, quam vellet, & debet velle sibi servari. Sed committens maximum secretum alieni vellet sibi servari tamquam secretum; ergo &c. & per fractionem huius signilli violantur etiam quædam alia præcepta naturalia loc. cit. explicata. Deinde inquit Doctor ibidem lit. F. etiam iure divino positivo hanc obligationem urgere, quia hoc ipso, quod Christus instituit, & præcepit confessionem pecca- torum fieri, confessio etiam instituit, & præcepit illam eo modo, quo possit commode ad ipsos hominibus illorum natura, & conditione spectata, usurpari; ad hunc autem modum inter- egere illud quoque secretum earum rerum, quæ in Confessione non aperiuntur, maximè pertinet, nam sicut, quæ sunt in confes- sione dicta, vulgate licet, homines communiter a confessio- nate facienda deterrentur, & confessio maxime osiofa fieri, nullaque ex ea orientur pax, & conscientia serenata, quatenus sum unum principi Poenitentiae fructus, ut docet Concil. Trident. fess. 14. c. 3. sed potius mentis inquietudo in ipso penitente, & cibinum timor, ne Confessarius peccata sua in Confessione manefestata revelaret. Denique inquit Doctor obligationem signilli etiam exire Ecclæsiasticò oriri, ut patet ex cap. Omnis ursusque sexus de genit. & remissi, ubi depositionis poena, & perpetue penitentia in arcto Monasterio persagenda constitui-

tur;

et

ad

quæstio- decima.

QUÆSTIO DECIMA.

De Sigillo serveti in Confessione servanda.

248 D E hac materia latè tractavimus lib. 4. sentent. dis- p. 5. quæst. 20. ubi ab initio diximus signum servandi apud Theologos metaphorice obligationem illam significare, quia secretum teneri debeant res ex Sacramenti Confessione cognoscere, scilicet claustra esse solent, quæ signum configurata sunt, & quidem cum tanto rigore obligat hoc signum, ut communiter Theologi assertant, non licere Sacerdoti, quæ Confessione excepti, ex quacumque gravissima causa, nec etiam ab periculo sua vita; immo nec ab periculo totius Civitatis, & Republica, aut quocumque particula, vel commune dianum vitandum, & impedendum, confessionem revelare, & ea manifestare, quæ in Confessione auditam sunt, & cognita. Ratio autem huius præcepti, & artificissima obligacionis ex ipsa hujus Sacramenti institutione pendet, cum enim hoc Sacramentum sit institutum, ut medium necessarium ad salutem pro universa Christiana Republica, ejus utilitas cuilibet homo privato, ac etiam publico tamen Regali est præferenda, hec autem utilitas ex tali præcepti observatione dependet; nam si feient homines posse in aliquo casu sua fæsta confessa revelari, statim confessio reddetur odiola, & ab ea retrahentur, nam probabilitas suspicari possent in aliis casibus similibus illi licere; in hac igitur questione videndum est, qualis, & quanta sit huius præcepti obligatio, & de- oritur, & an in aliquo casu confessio penitentis revelari possit, quod breviter expeditus repetendo ibi dicta ad morali- tatem spectantia.

ARTICULUS PRIMUS.

Quo jure obligat signum confessionis, quo obligatur, & ad quæ res calendas.

249 P Rimo quad primam quæstionis partem Seor. 4. d. 21. qu. 2. in corpore quæstionis docet obligationem huius signilli triplici iure contineri, nem̄ naturali, divino, & huma- no; naturali quidem, quia manifestando ea, quæ ex confessione sunt cognita, violantur aliqua naturalia præcepta. Primum est charitatis fratrum: Quod ibi non viri, alteri ne fecerit Mittit, ubi dicitur omnes quicunque vult, ut vobis faciant homines, hoc facient illi. Sed secundum quod peccatum cognovit, teneri jure divino id celare, licet audita confessione non modo ex verbis suis licet gen- eratim dicit, aut quibuscumque signis, vel mutibus, sed etiam ne ex penitentia aliqua, & satisfactione pro peccatis occulitis minus consideratne imposita illi conficeret possit; hoc vel illud peccatum speciatim, aut generatim aliquod grave delictum pertraferat.

dū

Regulatibus eligi quemcumque Confessarium ab Ordinario approbatum, licet extraneum a suo ordine, & non a suo Prelato Regulari approbatum, qui eos a causis quoque reservata juxta privilegium ejusdem Bullae absolvat; fundatum primum hijs sententia est, quia Pontifex in Bulla ab ipso nulla exceptione concedit omnibus fidelibus facultatem eligendi Confessarium, nec illa est ratio, cum tam ampla facultas a Pontifice concessa linetur, & Religiose a generali concessione excludantur. Ita Soto, Lopez, Curiel, Cornelio, Henriquez, Valentini, & plures alii. Communis tamen modis sententia negat omnino Regulares posse virtutem Bullae Crucis uti praedicta facultate, & probatur ex pluribus declarationibus Summorum Pontificum, qui id omnino prohibet, nam Clemens VIII. pecuniarum sua Constitutione, que incipit *Romanus Pontificis sub die 23. Novembris 1599.* declaravit: facultatem Bullae Crucis quantum ad articulum eligendi confessarii, & abolutionem a causis reservatis non habere locum cum scilicet & & fortioribus quorumcumque Ordinariis. Deinde hanc declarationem Paulus V. in alio anno 1608. confirmavit, & approbavit, & peretus, ac inviolabilis Apostolice firmatus robur addegit. Et tandem Urbanus VIII. alii. in Constitut. sub die 19. Junii anno 1623. predictis Constitutionis Clementis VIII. & Pauli V. innovavit, & insuper declaravit: Confessorum Sanctorum Crucis quantum ad credidim articulam eligendi Confessarii, & ab solvendo a causis reservatis cum Regularibus quorumcumque Ordinariis, & Congregationem, Societasque & Infringentes, & non mendacissimum utrumque (sexus) licet minus minuscausa neque habent, nec illi modo suffragant per se neque posse, quibus verbis Urbanus tamquam abusum, & praetextum indebitam reprehendit eorum, qui adhuc post obitum Clementis Confessarii eligantur, & priorum sententiam non tantum his temporibus fallunt esse, sed etiam ante, dicit enim Pontifex Bullam Crucis in ordine ad eligendum Confessarium, & ab solvendo a causis reservatis cum Regularibus locum minime habuisse, neque habet, nec illi modo suffragant potuisse, neque posse, ita Suarez, Reginaldus, Portellus, Mirandula, Lugo, Averla, Diana, Capensis, & alii psalmum, unde valde maior nonnullos Religiosos praelatim fructuosis observant adhuc in praxi priorem sequi sententiam.

134. Sexto, est difficultas, an confessor reservatus peccatum, quod est ei dubius, in illud committerit, & difficultas est de dubio proprii sumptu, seu negativo, quia quando dubium est possum, & rationes ex parte probable, certum est dicendum esse in favorem poenitentis, & idem dicendum est, si Confessarius dubitet, an poenitentem lapsum sit in mortale reservatus, si vero dubium sit negativum, licet aliquas sententias tunc peccatum censeri reservatum. Communior tamen, & probabilior opinio est, quia adhuc dicendum est in favorem poenitentis, & potius praeiudicandum, quod reservatus non vuleris referatur peccata dubia, sed tantum quod certo confitit esse communis, nisi implere alter suam mentem declaraverit, cum enim referatur ex lege odiosa, est stricte interpretanda, ita Suarez, Filliaceus, Henriquez, Hurtad Bonacina, Homobonus, Portellus, Diana, Card. de Lugo, Ponius ex nostris, & alii psalm. Sed quares, si absolitus ab hismodi peccato dubio recordetur potest se certe illud committere, an tenetur recurrere ad habentem auctoritatem ab solvendo, & quamvis aliqui affirmant, adhuc tamen negant Lugo, Sanchez, Pontius, Capensis, & plures alii, & ratio est, quia iam censetur legitime absolutionis, etiam peccatum illud censuram annexam habet, quod probant exemplo de eo, qui dubius de voto castitate missio, potius dispensatio ad habentem auctoritatem in votis non reservatis, & eam obtinet, eo quod voto castitatis dubius non sit reservatus, potius vero comperta reservata, quod voto emerit, inquit non teneri ad Pontificem recurrere pro ius dispensatione, quia cum ratione dubitum votum non est reservatum, potius inesse inferior in illo disponere, & legitimè ius est potestate, quam habebat ad disponendum in votis dubiis. Et plane haec opinio probabilior est, & in praxi tenenda, quia, ut inquit Pontius, hoc Sacramentum ex ies, & ex reservatione calum est tam grave, & arduum, ut amplius ius difficultas angari, non debet, quam quantum certatio, aut auctoritas, cui deferenda sit cogere videatur.

ARTICULUS TERTIUS.

De modo absoluendi a causis reservatis, & an possit in causa confessor dimidiari.

137. In hac materia plures difficultates occurunt, quia ad dimidiare non licet, neque abolutionem, sicut videtur ex communione Theologorum axioma, impium est a Deo dimidiat pere veniam, quia non potest penitentis ab uno peccato absolviri, & non ab alio, eo quod gratia communio peccato mortali est compolisibilis, duobus autem modis praeferenti intelligi potest dividitur confessionem, & abolutionem peccatorum reservatorum a non reservatis, uno modo, si quis simpliciter adest Confessarium super causas reservatorum non habentem, & censetur non reservatus, non ante dictum, si oblitio sit inculpabilis, quia si culpabilis esset, ita quod condicione sit nulla, & invalida, remanet reservatum, quia absolutionis nullus. Prima sententia affir-

mat illum tenet iterum ex peccata confiteri Prelato, vel potest absolvire a reservatis quando in mente reudeat, quia nulla est sufficiens causa, sive ratio existimandi sublatam esse in illorum peccatorum reservationem, cum illa peccata ad tribunal Superioris, vel delegati non fuerit adiuta, ad quod tamen erant reservata, ac profinde nec de illis judicatum fuerit, nec debita pena, nec convenientia medicina adhibita, cum ramen eo fine referatur, ita Valquez, Suarez, Meratus, & plures alii. Sed quaevias haec sententia ita probabis, communior tamen, & probabilior negat illam tenet, iterum ex peccata confiteri Prelato, ut potest absolvire a reservatis, & ait solle reservacionem calum oblitiorum per confessionem factam, apud legem Ministrum habentem facultatem illis absolvendi & abolutionem ab eo, datum, ita potestis deis de potest in memoriam redicibus possit libere contrari, & direcere absolvitur quocumque communis Confessarii, ita Navarrus, Sylvester, Ledesma, Lugo, Coninchus, Averla, Diana, Bonacina, Faber, Ponius, & Brancus ex nostris, & alii plures, quorum fundamentum est, quia etiam Auctores ad eam & peretus, ac inviolabilis Apostolice firmatus robur addegit. Et tandem Urbanus VIII. alii. in Constitut. sub die 19. Junii anno 1623. predictis Constitutionis Clementis VIII. & Pauli V. innovavit, & insuper declaravit: Confessorum Sanctorum Crucis quantum ad articulum eligendi confessarii, & abolutionem a causis reservatis non habere locum cum scilicet & & fortioribus quorumcumque Ordinariis. Deinde hanc declarationem Paulus V. in alio anno 1608. confirmavit, & approbavit, & peretus, ac inviolabilis Apostolice firmatus robur addegit. Et tandem Urbanus VIII. alii. in Constitut. sub die 19. Junii anno 1623. predictis Constitutionis Clementis VIII. & Pauli V.

138. Secunda, ita quod est difficultas, an possit Superior absolvire tantum a reservatis, & quadam poenitentem remittere ad inferiorem. Afferunt Cajetanus, Navarrus, Soto, Valentia, & alii, quos respexit Suarez, disp. 2. t. 2. q. 5. cap. 1. & 2. de interrogante Confessoriis 27. 2.

238. Tertio, ita quod est difficultas, an possit Superior absolvire tantum a reservatis, & quadam poenitentem remittere ad inferiorem. Afferunt Cajetanus, Navarrus, Soto, Valentia, & alii, quos respexit Suarez, disp. 2. t. 2. q. 5. cap. 1. & 2. de interrogante Confessoriis 27. 2. 3. dub. 9. posse in illo casu inferiorem Sacerdotem absolvire a reservatis, praterquam in actu mortis, quod probant Ex Trid. f. 1. cap. 7. ubi inquit *Cum ex articolum mortis Sacerdos sub officio in causis reservatis id unum poenitentibus persuaderet nescire, ut ad Superioris, & legitimam iudicem probatio oblationis necessaria.* Probat etiam ratione, quia haec sententia exercetur per modum iudicij, nulla autem sententia est valida, nisi a Jure dicata, cum ergo Sacerdos inferior nullam habeat iurisdictionem in causis reservatis, praeceperit in articulo mortis, non potest illis invalidem absolvire, quo fit ut nec absolvire possit an non reservatis, quia iam unius absolvit non potest sine alio, si non potest a reservatis, nec poterit a non reservatis. Ne valeat dicere, directe absolvire a non reservatis, indicem directe a reservatis, quia dum absolvitur illa in Confessione explicata, directe absolvitur, siquid absolvatur illa, ut in iudicium adducta, quod est ab olvere directe, secus est ab oblitio, quia non adiunguntur in iudicium per confessionem poenitentis, non potest directe absolvit, sed tantum indicem reservatorum in foro conscientie, vel omnia peccata patentes audit, vel facultatem delegat Sacerdoti inferiori. Immo Brancus disp. 19. art. 11. sit nullum alignari posse in Prelato urgentem causam excusantem hanc abolutionis dimidiationem, nam in quocumque cau posset, vel aucteretur reservatio, vel delegate iurisdictionem. Sed jam supra dictum est, ac etiam mox dicimus, posse confessorem dimidiari in causa gravissima necessitate, g. mortis, loquela oppositionis, damnabilis, & similius, quia non minus ex parte ab solvendo continere potest, quam ex parte poenitentis, & in his causis plane concedi potest Superiori adiutor reservari tantum, & ab illis absolvire, unde non qualibet Superiorum occupatio est causa urgens, & sufficiens ad talen dimidiationem excusandam, sed debet esse talis, quae de obligis ab integratis Confessionis. Alias quoque necessitate causulas, & insufficientes ad talen dimidiationem excusandam, innotescit Suarez, Coninchus, Lugo, Averla, & alii Recentiores, qui aliquam adiacuntur difficultatem, nec ita facile admittit debent, cum integratis Confessionis, & abolutionis causa.

239. Secundo, ita quod est difficultas, an quando Superior absolvit tantum a reservatis, tenetur poenitentem simul cum non reservatis reconferi etiam reservatur. Auctores primi sententiae in precedentia difficultate, ut dictum est, cit. communiter affirmant, quando poenitentis ab solvendo, ut in talis causa etiam reservatur, debere in talis causa etiam reservatur, sicut fieri solet ab oblitio, unde dictum dimisit referatur. Rato, eli, quia ex o. Omnis latenter in Sacerdoti sunt omnia peccata integrum confundatur in causa proposito non sunt omnia integrum confundatur Superioris, sed tantum reservatur, ergo confundita sunt omnia integrum inferioris. Negant vero, & quidem probabilior Auctores secundi sententiae, quia verilla peccata reservata rite fuerit Superiori confusa, vel non, non secundum, ut etiam Auctores concordant, aliqui quoque absolutio rite impensa fuisset, non enim potest sacramentis ab solvendo illius integrum causam Confessionis, si ergo fuerunt illa peccata rite Superiori confusa, iam non tenetur ad iterum confiteri, sicut quando penitentis vel ex oblitio inveniatur, vel alia justa de causa aliquae peccatum in Confessione omitti, non cunctur simul cu illo alia iam directe confusa, & absoluta reconferi cum opportunitatis datur, quia haec iam supponitur rite confusa, ne cadunt sub votu auctoris Confessionis, sicut omnia justa de causa, aut oblitio inveniatur. Non ergo in causa propria teneatur penitentia reconferi reservatur, iam confessa cum peccatis non reservatis, sicut videtur illa supponitur iam rite Superiori confusa, auctoritas autem allata ex cap. *Omni de integritate formalis Confessionis est intelligenda,* non autem de materiali, alioquin semper cum oblitio, & ex causa non auctori confusa conftenda quoque clavis iam rite confusa. Itaque Confessio facta Superiori de solis reservatis est integrum formaliter, quamvis non sit integrum materialiter ob iustam aliquam causam, & penitentis in bona fide existit, & consequenter absolutio valida est, & sacramentalis, confert gratiam, & directe remittit peccata reservata, indirecte vero, & consecutiva non reservata; atque ideo quando penitentis lemel oblitio abolutionem reservatorum a Superiori, non tenetur potest a inferiori Sacerdoti simul cum non reservatis etiam reservatur confiteri, a quibus iam directe fuit a Superiori Sacra-

menta utrū absolutus, sicut etiam nunc posse dicimus, ille qui iulta de causa fuit absolutus ab inferiori directe a non reservatis non tenetur rufus omnia peccata aperire Superiori, sed tantummodo reservata, cum non sit sub iurio bis sub iurando eadem peccata Confessio, & ita etiam tenet Bonacina disp. 5. qu. 7. punct. 4. num. 3.

240. Tertio, ita quod est difficultas, an interdum possit inferior sacerdotem indirecte a reservatis absolvire. Negant aliqui cum Vafquez q. 9. 1. art. 3. dub. 9. posse in illo casu inferiorem Sacerdotem absolvire a reservatis, praterquam in actu mortis, quod probant Ex Trid. f. 1. cap. 7. ubi inquit *Cum ex articolum mortis Sacerdos sub officio in causis reservatis reservatur id unum poenitentibus persuaderet nescire, ut ad Superioris, & legitimam iudicem probatio oblationis necessaria.* Probat etiam ratione, quia haec sententia exercetur per modum iudicij, nulla autem sententia est valida, nisi a Jure dicata, cum ergo Sacerdos inferior nullam habeat iurisdictionem in causis reservatis, praeceperit in articulo mortis, non potest illis invalidem absolvire, quo fit ut nec absolvire possit an non reservatis, quia iam unius absolvit non potest sine alio, si non potest a reservatis, nec poterit a non reservatis. Ne valeat dicere, directe absolvire a non reservatis, indicem directe a reservatis, quia dum absolvitur illa in Confessione explicata, directe absolvitur, siquid absolvatur illa, ut in iudicium adducta, quod est ab olvere directe, secus est ab oblitio, quia non adiunguntur in iudicium per confessionem poenitentis, non potest directe absolvit, sed tantum indicem reservatorum in foro conscientie, vel omnia peccata patentes audit, vel facultatem delegat Sacerdoti inferiori. Immo Brancus disp. 19. art. 11. sit nullum alignari posse in Prelato urgentem causam excusantem hanc abolutionis dimidiationem, nam in quocumque cau posset, vel aucteretur reservatio, vel delegate iurisdictionem. Sed jam supra dictum est, ac etiam mox dicimus, posse confessorem dimidiari in causa gravissima necessitate, g. mortis, loquela oppositionis, damnabilis, & similius, quia non minus ex parte ab solvendo continere potest, quam ex parte poenitentis, & in his causis plane concedi potest Superiori adiutor reservari tantum, & ab illis absolvire, unde non qualibet Superiorum occupatio est causa urgens, & sufficiens ad talen dimidiationem excusandam, sed debet esse talis, quae de obligis ab integratis Confessionis. Alias quoque necessitate causulas, & insufficientes ad talen dimidiationem excusandam, innotescit Suarez, Coninchus, Lugo, Averla, & alii Recentiores, qui aliquam adiacuntur difficultatem, nec ita facile admittit debent, cum integratis Confessionis, & abolutionis causa.

241. Adit tamen, ut dictum est, in aliquo casu maxime necessitatis, etiam præter articulum mortis v. g. tenui: si manavit, vitandi scandala, aut servandi precipuum anno, & Confessionis, supposito quod pro tunc non patet a ditis ad Superiorum posse penitentem absolviri ab inferiori, cum onera ta men adeunt Superiori pro reiervatis, quam prima oportunitas tamen additum declarante. Verum Auctores hunc communioris sententie non eodem modo declarant. Aliqui enim dicunt inferiorum in talis causa posse Superiori absolvire penitentem per facultatem ab solvendo directe, & per ea non reservatis, indicem directe vero, & per accidens ab ipsa reservatis, sicut fieri solet ab oblitio, unde dictum dimisit referatur. Rato, eli, quia ex o. Omnis latenter in Sacerdoti sunt omnia peccata integrum confundatur in causa proposito non sunt omnia integrum confundatur Superioris, sed tantum reservatur, ergo confundita sunt omnia integrum inferioris. Negant vero, & quidem probabilior Auctores secundi sententiae, quia verilla peccata reservata rite fuerit Superiori confusa, vel non, non secundum, ut etiam Auctores concordant, aliqui quoque absolutio rite impensa fuisset, non enim potest sacramentis ab solvendo illius integrum causam Confessionis, si ergo fuerunt illa peccata rite Superiori confusa, iam non tenetur ad iterum confiteri, sicut quando penitentis vel ex oblitio inveniatur, vel alia justa de causa aliquae peccatum in Confessione omitti, non cunctur simul cu illo alia iam directe confusa, & absoluta reconferi cum opportunitatis datur, quia haec iam supponitur rite confusa, ne cadunt sub votu auctoris Confessionis, sicut omnia justa de causa, aut oblitio inveniatur. Non ergo in causa propria teneatur penitentia reconferi reservatur, iam confessa cum peccatis non reservatis, sicut videtur illa supponitur iam rite Superiori confusa, auctoritas autem allata ex cap. *Omni de integritate formalis Confessionis est intelligenda,* non autem de materiali, alioquin semper cum oblitio, & ex causa non auctori confusa conftenda quoque clavis iam rite confusa. Itaque Confessio facta Superiori de solis reservatis est integrum formaliter, quamvis non sit integrum materialiter ob iustam aliquam causam, & penitentis in bona fide existit, & consequenter absolutio valida est, & sacramentalis, confert gratiam, & directe remittit peccata reservata, indirecte vero, & consecutiva non reservata; atque ideo quando penitentis lemel oblitio abolutionem reservatorum a Superiori, non tenetur potest a inferiori Sacerdoti simul cum non reservatis etiam reservatur confiteri, a quibus iam directe fuit a Superiori Sacra-

excepit peccatum, quod ab eo reservari non posse, de facto autem reservantur ea, que in Bulla *Curae Domini continentur*, & in Decreto, & in Decretalibus, & in Clementinis, & in Extravag. in notibus propriis, si vero loquuntur de Episcopis in iure communii nullum est peccatum Episcopo reservatur, & idem in pinciente sunt Constitutiones, & confutandis Dicte sententiae constitutio tamen introducta, ut notas Cap. disp. fact. 1. in fine, reservatus Episcopus homicida voluntaria, per ruptum palam falsificatio, sacrae violato immunitatis, & libertatis Ecclesiasticae, fortalegia teu divinationes, & ex reservato Pontifici remittitur Episcopo, Clerici violenta percusso, quando non est enormis, & etiam enormis, quando percussens eti legitime impetratus Pontificis auctoritate, in quo obseruat Liymam tract. s. patr. de excom. 6. e. reservatory etiam aliorum causum a Summis Pontificibus facta non adeo irrita, & rigora, quin ob plures causas relaxetur; & ad Episcopalem jurisdictionem devolvatur, que causa tres praeferuntur in iure Canonico exprimitur in cap. *Decretario*, & cap. *Easq; curia* de sent. excommunic. Prima etat enim infirmata, & nimis impuberis in calum aliquem incindit Pontificis reservatum, scilicet ab Episcopo etiam post pubertatem bifolii possunt, ut habetur cap. *Pueris de fent.* excau. Secunda est texus infirmata, quod ratione mulieres lapta in

ARTICULUS SECUNDUS.

*Quinam potestatem habeant absoluendi a casibus
reservatis.*

ta, infamia, scandali, vel alia simili de causa impedientur, ne Roman adire possint abolutionem recipiendam, ut toto illo variis capitibus explicatur, unde concludunt communiter Doctores, eis regulam communiter receptam quod causa Papalis supervenientis impedimentum legitimo Roman adiendi Episcopalis, ut Abelius a dvertit, c. 5, cit. fest. 17.

226 Sexto convenerunt enim Doctores, ita posse Superiores
sibi aliquata reservare peccata, ut tam non nisi discrete, & ali-
qua rationabilis de causa id facere debant, aliquoquin fecit faci-
lē peccatum, & reservatio illicita fore, quia huiusmodi potest a
reservandi certa peccata a Christo Domino relicta esse Ecclesia
in adiunctionem illius, ut inquit Trident. I. c. non in destruc-
tione animarum, qualis est fine iusta, & rationabilis cau-
ta fuerit; sic enim durum nimis, & onerosum reddere huius Sa-
cramentum ipsum, peccatoribus ab eis suscepione, ac Sacerdotes a
Ministerio nimis absterreunt: que considerato, & obligatio
eiam in Summo Pontifice procedit, unde quamvis valide posset
Ponit Mexicu omnes reservari calus ex plenitudine potestatis,
quae habet, cum enim sine ipso sit supremum caput in Ecclesia,
habet auctoritatem in fine limitatione, & potest pro libito
quantum ad validitatem ea uti, aliquoquin difficile esset discri-
nere, an reservationes, & concessiones, aut dispensationes a beo
facto efficiant validas, vel non, quia dubitari posset, an facte effici-
ent ex legitima causa, & si omnia ferae essent incerta; quamvis, in-
quam, valide id faceret ob supradem, & independentem eius
auctoritatem, adhuc tamen faceret illicite, quin omnis potestas
a Christo Domino procedens ordinata est. De Episcopis vero
major est dilectio, & aliqui negant reservationem fine iusta,
& rationabilis causa factam esse validam. Sed Faber notifer l. c.
Suarez, Averro, Capensis, & alii communiter sentent idem
dicendum quantum ad validitatem in iis, quia sibi a Summo
Pontifice non prohibentur, nam si semper causa legitima requiri-
tur etat reservationis validitas semper dubitari posset, an
adfecta legitima causa, & ita iniquiter serupuli in mente Epis-
copi, & luiditorum generari possent; possunt ergo etiam Epis-
copi absque illa causa ad libitum suum reservare peccata, quae
voluerint valide quidem, se illicite ita: absolutio contra eam
data invalida fit, sed easdem rationes adiutias pro reservatione
a Summo Pontifice facta.

² Summa Pontificis facta.
227 Postremo quarti foliet, a quo data sit Superioribus potestas reservandi peccata, an à Deo immediate, vel ab homine. Soto 4. dist. 18. quest. 2. art. 5. cum quibusdam alii absolute affirmant hanc jurisdictionis potestam reservandi peccata esse in omnibus Superioribus immediate à Deo; Comuni tamen, & vera sententia, quam sequuntur Faber loco cit. & Brancatus s. 5. assertit, quod potestas Pontificis ad reservandam sibi peccatorum abolitionem utique data est illi à Deo immediate, quia si cur Petrus à Deo immediate jurisdictionem accepit ex Iohanni 21. & 22. quest. 1. cap. Petrus, ita & Summus Pontificius eius successor, ac vices gerens 2. ex dictatione 21. c. Quamq[ue] & ex 9. quest. 2. cap. Nemo iudicabitis; tum quia Papa nulli subcurret, sed iohannes Deo: ergo si habet iurisdictionem in aliis, haec à Deo, non papa electio, & institutio est à Deo, licet si Cardinalibus designetur persona ex dist. 79. cap. Elelitionem, cum ergo Papa iurisdictionem in omnes Christianos à Deo

rius non habeat facultatem ab aliis vendi a reservatis. Ex qua do-
cera deducitur etiam quid sit dicendum in lecendo reservatoriu-
m statu; quando, scilicet, casu sef. referuntur in loco, ubi pere-
grinus veratur, & non in loco sui patris; reservacionem nem-
pe in tali loco etiam peregrinos comprehendere, eisque nou-
posse a peccatis bisi reservatoriis absolviri, quia peregrini in iuncto Sa-
cramentaliter toro reputantur fuit in loco ejusdem loci; & hoc ro-
tundum intelligitur, hie peregrini peccatum reservatorium comite-
re in eo loco, in quo confitetur, & est reservatum, five in alio,
in quo reservatum non erat. Et tandem eadem ratione non po-
test peregrinus ab aliis in tertio reservatorius statu, quando scilicet,
habet casu referuntur tam Episcopo proprii domicilii,
quam Episcopo loci, in quo reputatur per transitum, quia auctio-
ritas ad eum ab aliis vendit, five dicatur provenientia Episcopo
sui domicilii, five ex altero loco, in quo ei avenit a neare datu-
ta facultas ad eum ab solvendum a casu utroquin referatur.
Ita Averla, Suar, Coninch, Bonacina, Caspensi, Faber, loc. c.
Diana, & alijs passim. Notanter autem moverat difficultates de
peregrinis bona fide venientibus ad Episcopatum, quia
in predicti Doctores advertunt, si dicitur quod ex industria
in fraude leges sex sua patris, ut in aliis locis confitetur, &
absolvatur, tunc non conferuntur facultas, & licentia,

230 Secundum et difficultas, An Superior teneatur concedere facultatem subdite per seipsum, vel per Confessarium petenti, ut a reverendo abolvatur, & quamvis Narvarus, Victoria, & quidam alii dicant non teneat, eo quod aliquo tempore reddere ferre inutilis reservatio est, sed per se teneat. Praeterea concedere licentiam clerici Confessarii, ut abolvatur, Communione tantu^m opinio affinitatis teneri per se loquendo, qua casufera reservatio proper utilitatem preuentientem inducta est, ut recipiantur, & melius in vita spirituali diligantur, facilius autem resipienti concessa facultate, quam a devenegata sunt ex degenaratioⁿe licentia gravior malis sublevequantur, atque ideo inquit Divus Thomas 4. dist. 17. quebat art. 3. *Pecare Superioris qui diffidit se prout in concedenda haec facultate, quia multa suu nato infirmi, gaudia patiesse non confidit, non potest etiam curia nisi Confessori confessansur.* Et quamvis interduca ex talis licentia nonnulla malis oceano oritur, per eum sanes misericordia maiorum malis occurrunt. Notandum autem dicit Superius per se ad id teneat, quia si Praetulus citem ex facultate concedendae licentiam potius immixtum deumentium proximi, aut ipsius preuentoris, genere darentur, tam ad Superiorum pertinet concilium boni fiduciorum & preuentis edificando requiri speciali^m Superioris licentiam, & coactus cum expetaret, atque ad Confessarium redire, hanc p[ro]ficiencia, & labore, caution redetur, ut a talibus peccatis absiluat, nec plus probatur ratio in oppositum adducta. Ita Reginaldus, Compechus, Sylvestris, Soto, Averius, Capl. Bonac. Faber noter, & alijs passim, extraordinales; & in primis certum est Confessarium quoniam cumque post ponentem abolvire a quibuscumque causis relevatis instanti exrema necessitate, id est, in mortis articulo in ea enim definitum est in Cone. Trid. 14. cap. 17. *ut Ecclesia Dei in iustitudine semper fuit, & nulla sit reservatio in morte, atque idea nostra Sacerdotis quilibet pastori a quibuscumque peccatis, & eni[us] si ab aliis possum sublit tamen hoc fieri debere fervido ostendit, ut si adiutor, qui habet auctoritatem praefectus non habens, si tempus adiutor, tunc enim non urgunt necessitas, ut aliis Confessarii non habens auctoritatem abolvatur, & possit abolvatur a quibuscumque causis relevatis five Summa Pontifici, five aliis inferioribus Pralaris; item quibuscumque se reservatis five cum cenfuria, five abe^r cenfuria, de omnibus enim loquuntur Concilium, & sine illa limitatioⁿ, & id est diffinitum dicit, *a quibusvis peccatis, & confusis, aliis foliatis autem a reverentia in articulo mortis, etiam per pecuniam mortis evadat, non tenetur amplius ea confiteri Superioris reverentia, quia si mortis articulo quilibet Sacerdos necessariam, & omnimodam iurisdictionem circa peccata habens quando autem casus reservatus amexan habet excommunicacionem, ut sum omnes casus Pontifici, quamvis tunc etiam vere a cenfuria abolvatur, adhuc tamen remaneat cum onere & obligatione comparendi posset coram Superiore, aliove legi^m Ministerio, si forte convaluerit, sub pena reincidentiae in eandem cenfuram, ut statutum est cap. *Eos qui de suis econtra in 6. unde magnum discrimen inter abolutionem a cenfuram & abolutionem a peccato non habent cenfuram annexam***

331 Tertio est difficultas, ut Superior potest concedere facultatem absolvendi a reparatione cum onere, ut penitentem potest compareat coram ipso, & quidem ut nota Faber dis. 17. cit. c. 2. num. 50. difficultas est de peccatis, quibus excommunicatio annexa est, in his enim secundum ultimis iuris conceduntur licentia absolvendi cum hoc onere, ut penitentem coram Superiori recompareat, & ratio est, quia sicut censuram imponit ab Ecclesia penderit, ita & absolutionis, & id est in censuris potest. Ecclesia absolutionis modum praescribere, prout voluntate, in confessione autem sacramentali, quia est de peccatis, Ecclesia aliquid immutare non potest de iis, que sunt de clientiis talis sacramenti, & ideo eis obligati habentem peccata, quibus annexa est censura, ut coram Superiore compareat, non obligat ad item illa peccata confitenda, sed ad dampnum satisfactionem Superioris ratione censuraz contracta explicato eiusdem casu. Difficultas ergo est de causis, quibus non est annexa censura, an sub hoc onere potest concedi licetur absolutionis illorum, & ratio dubitandi est, quia nemo cogit potest ad contentum peccati tenorem jam fuisse confessi, quia absolutione sacramentalis ex efficacia iuris institutionis potenterem a culpa liberat, tam in foro Dei, quam in foro Ecclesie, & id est remaneat illa liber ab obligatione iterum subiectandi illa peccata clavibus. Communis sententia docet dictam facultatem concedi potest cum onere item eadem peccata confitenda coram ipso, multum tamen Doctores variant, quia ratione id fieri potest, adeo Conimicis dis. 18. lib. 15. quinque sententias de hac rediunctio, quae exinde exanimat, potior tamen dicendi modus est Coriolani, Hartadi, Capensis, & aliorum dicentium id fieri posse propter mutuum contentum, seu pactum intium inter Superiorum, & inferiorum, five illud pactum fuerit expressum, five implicatio naturalis quo flagitio generali, quem dicendi modum aduc clariss expositus. Habet loco cit. dicens, duobus modis intelligi possit super iurem concedere potest licentiam absolvendi a censura reparationi cum onere comprehendendi coram ipso, uno mo-

332 Subsecutio etiam a peccato non habente communis sententia, quando enim causa referatur non habent excommunicationis annexam, non abfoliuntur ut sub hoc onere praesentandi se Superiori, & haec est communis sententia, quam tenet Palandus, Sylvester, Angelus, Navarros, Suarez, Faber, Averius, & ali Recensores passim. Cum autem dicimus quenquam cum censuram absolucionis potest ponentem ab solvere a quibuscumque censura teletervis instantia extrema necessitate, id est, in mortis articulo, cum hoc debet etiam intelligi urgens necessitas & mortis periculum, ut diximus, quod, praeceps art. 1. n. 20. Præterea circa mortis articulum, aut urgens periculum aliquo quoque necessitatibus est causa, ob quam penitentia in cibis Pontificis referatur adhuc ab ipso potest ab inferiori Ministris quando nimis penitentis alio legitimo impedimento detinetur, ne Pontificem adire possit, que impedimenta jam explicantur lunt art. præcep. num. 2. 2. que facultas ex illa regulare debet, quod quoties non patet aditus ad Summum Pontificem, vel Legatum, aut delegatum, nisi cum magna difficultate, potest ab aliis referatur ab inferiori, que regula determinatur ex declaratione excommunicationis Se qui suadet, & habetur cap. decessus de for. excom. ubi licet specialiter summa de perfusione Clericis, communiter tamen a Doctoribus extenditur ad alias causas. Sed si Apostolice referatur in quibus ad alii similiter ratio, feliciter impeditum audebit Superiorum. In aliis verbo causis referatur alii Prelatis. Papa, inferioribus immo inferior absolvere potest, quia ut nota. Habet loco cit. illa introductio et al. de causis Pontificis proper diffantiam, ad eum difficultem ad Sedem Apostolicam, que ceſſat in aliis inferioribus Prelatis, & maxime quia Concilium Tridentinum iurum mortis articulum expedit, inferiores enim Prelati, ut Episcopi, in suis Diocesiibus ordinare possunt aliquos Penitentiarios quibz huius causis absolevere possunt.

333 Quinta est difficultas, an regulares virtute Bullam Cruciaz Confessarii eligere possint, qui eos a referentis abfoliuntur. Affirmant plures Doctores potest per Bullam Cruciaz 2

dum regulam juris res ad quemcumque perveniat, cum onere suu transfit, ut habetur cap. *Papalio*, de decimis; ergo ad quocumque peccatorum genitorum notitia via confessionis perveniat, ad illos etiam transire eadem obligatio fervandi filium. Diximus autem non adesse fratre teneri alios hoc filios, & ipsum Sacerdotem, quia Sacerdos, sicut hujus Sacramenti minister, multo magis tenetur ad ea, quia ad eius conservationem sunt necessariae, quia confessio apud alios non est Sacramentalis, sicut apud illum, tum tandem quia Sacerdos ad id etiam tenetur nisi introductus in favorem, & gratiam filii penitentis, sed ex jure totius Ecclesie, & communis, & ex reverentia huius Sacramenti, & ex tenetor Sacerdos specialiter ad signum Confessionis neque quod hoc subest penitenti: ergo de lectione filius penitentis nequit peccata confessa revelare, nec penitentis potest huic iuri cedere: sicut & simili negat Clericus renunciare privilegio Canonis *si quis* *fauidens*, neque privilegio quod dicendum, quando etiam in *Palatum* casum referatur non audiret ad absolvendum Sacramentaliter, sed tantum penitentem imponeret, inferiori absolutionem remitteret, & ratio est, quia ad obligacionem filii inducendam cum hoc rigore sufficit, quod res in hoc foro alieni dieatur, & defederatur, ut Iudei potestate Clavium habenti in ordine ad inchoandum, vel consummandum Confessionem.

250 Quarto è contrà ad hoc signum non tenent illi, coram quibus penitentis scienter confiterunt, quando nimis ex sua electione ad exercitium humilitatis, & pietatis confusione, vel coram aliis confiteri, sic enim faciendo suam dirigit locutionem, non solum ad Sacerdotem, sed modum locutionis, sed etiam ad affiantes per modum humiliations, in tali cau, inquam, adhuc res non ligantur filio, quia penitentis pietate intendit illi manifestare peccata, quia manifestari terminos Sacramentales confessionis egreditur; immo neque confessarius ipse, tamquam unus ex illis adstantibus tenetur, benè tamen, ut Confessarius, si vero Confessio effici publica ruantur per accidens, & non ex intentione penitentis, ut quando ex aliquo praesenti impedimento peccata sua venient, non ita aliorum, qui non longè distant, sicut quando plures tempore pectus in eodem cubiculo deinentur, vel incedunt, aut naufragio, tunc quidem omnes eodem signo ligantur, ut supra dictum est. Neque ad hoc signum tenetur laicus, cui in extrema necessitate fit confessio devotionis gratia, licet teneatur ad secretum naturale, ratio est, quia hujus signi obligatio oritur ex omni, & sola confessione Sacramentali, ut dictum est, cum ergo Minister, cui sum communicae claves Ecclesiæ, sit Sacerdos, confessio facta Laico non potest esse Sacramentalis, ut Faber advertit disp. 34. cas. Suar. disp. 33. sec. 2. conera quodam oppositus sententes. Nec obstat, quod penitentis intendat esse Sacramentalem, quia intentio penitentis non potest facere Sacramentale, quod non est ex se tale, cùm hoc in munus filius Dei, & tamen ipse opinetur, et ignoratia legis divine, que nullam potest audiens imponere obligacionem, nisi fecerit naturalis. Neque hoc signum ligatur, qui certam inventit, in qua penitentis sua peccata scriptis ad confessionem faciendam, quamvis enim nonnulli oppositionis sentiant, communior tamen, & probabilior opinio affirmat non teneri, nisi ad secretum naturale, & ratio est, quia illa Scriptura nullo modo est confessio adhuc inchoata, sed valde remote, & tantum est materia confessionis preparata, ut facilius confitio fiat. Ita Suarez, Coninchius, Lugo, Granadus, Meratus, Tannerus, Capensis, Layman, Averla, & ali. Tandem affirmant communis opinio, quod licet hac obligatio signi extendatur ad eos, quibus Confessarius iniuste peccata revelaret, ut supra dictum est, non tamen ad eos, quibus justè de licencia penitentis, sed neque taliter revelationem etiam de licencia penitentis jule fieri posse mox dicemus.

251 Quinto est difficultas, an possit confessarius de licencia penitentis revealere eius confessionem, & personam. Prima opinio affirmat, quia dicitur elef. D. Thom. 4. d. 21. quæst. 3. art. 2. & est communis apud Recentiores, ut est videtur apud Suarez disp. 33. fecl. 5. Averla quæst. 18. fecl. 7. & alios, quam etiam legitur ex nostris Poncii disp. 46. quæst. 13. Fundamentum est, quia licet est unicuique renunciare iuri iuri, ergo confiteretur, cum ius suum sit peccatum suum calare, licet huic iuri renunciare licentiendo confessarius, ut illud calare loquitur. Secunda opinio negat, quia est Scotti 4. d. 21. q. 2. in solutione ad primum principale, ubi ait non licere penitentiare licentiam Confessario ad signum confessionis aperirendum & peccatum in eo foro auditum manifester, & ut licet id confessarius facere possit, debere illud ei extra confessionem appearire, quia etiam fuit sententia Alenfis, Durandi, Maioris Aureoli, D. Bonaventura, Riccardi, & omnium Scotorum, tam veterum, quam Recentiorum, quia opinio, ut fuisse, & ex professio-

demonstramus quæst. 10. cir. art. 2. est probabilior prima, ut probabilitas fundata in ratione, & lege hujus Sacramentis, unde Autores primæ sententiaz non videntur consequenter loqui, dum dicunt signum Confessionis esse intuita Sacramenti etiam de lege naturali divina, & non folius penitentis, & postea hoc non obstante afferunt posse tolli hoc signum per voluntatem penitentis. Probatur autem hoc sententia Scotti loco citato, ratione efficacissima, fundamentum Adversariorum directe demonstrante: signum secreti, & lex de illo inviolabiliter fervando tenetur nisi introductus in favorem, & gratiam filii penitentis, sed ex jure totius Ecclesie, & communis, & ex reverentia huius Sacramenti, & ex tenetor Sacerdos specialiter ad signum Confessionis neque quod hoc subest penitenti: ergo de lectione filius penitentis nequit peccata confessa revelare, nec penitentis potest huic iuri cedere: sicut & simili negat Clericus renunciare privilegio Canonis *si quis* *fauidens*, neque privilegio quod dicendum, quando etiam in *Palatum* casum referatur non audiret ad absolvendum Sacramentaliter, sed tantum penitentem imponeret, inferiori absolutionem remitteret, & ratio est, quia ad obligacionem filii inducendam cum hoc rigore sufficit, quod res in hoc foro alieni dieatur, & defederatur, ut Iudei potestate Clavium habenti in ordine ad inchoandum, vel consummandum Confessionem.

252 Sexto quod ultimam questionis partem, scilicet, de quibus rebus celandis in Confessione auditis obligat hoc signum, sit Doctor loc. cit. lit. L. tria præterim sub hoc signo cadere, scilicet, peccatum, circumstantia peccati, & teriam personam, quia fuit loca criminis penitentis. Itaque materia hujus signi fuit res, quia sub hoc signo cadunt, sunt in primis omnia peccata non tantum mortalia, sed etiam venialia, quia peccatum veniale detectum licet parum infamia, vel danni afferit penitentem, gravem tamen injuriam inferret Sacramento quia etiam talis peccati revelatio possit dispicere penitentem, & sic mutetur ab eorum confessione, quia etiam necessaria non sit, et tamen valde utilis ad conferendum in gratia Dei, & ad proficiendum in vita spirituali. Hoc tamen notare Theologi differunt inter peccata mortalia, & venialia, quod mortalia non solum in specie, sed etiam in genere sub signo cadunt, venialia vero in specie, non in genere; unde Confessarius, qui dicitur penitentem peccata venialia a confessione sufficere, ratione loquendo, non descendendo ad species, non lacaret contra signum secreti Sacramentalis, quia certus est confitentem ad minus vimini confiteri debere, quia confessio sua materia falsoe peccata venialia considerare nequit. Deinde sub hoc signo cadunt quoque peccatorum circumstantia, quae sunt necessariae confitentem, quia variante speciem peccatorum, vel faciente peccata diversa, & idea quo ratione opus est peccata tacere, etiam deinde circumstantia peccatorum. Tandem etiam etiam complicitis cadit sub signo confessionis, ppter penitentis potuerit fum confiteri peccatum sine exceptione foci, vel complicitis, fiv non; idque suaderet Doctor loco citato, quia rationes suaderent non debere revelari personam penitentis, probant pariter non debere revelari personam complicitis, quia penitentis ita famam facilius servare debet, sicut propriam, unde si persona complicitis à Confessario manifestari posset, plurimi à Confessione averterentur, vel in ea non manifestaretur, & sic effet occasio non faciendo integrum, & fidetur confessori, quia de causa jam supra diximus de integritate Confessionis agentes, Confessarius ita sub signo obligari ad celandum peccatum complicitis, sicut principalis, liquiden interdum plus difficerent penitentem manifestare complicitem, quam se ipsum, quare si ipsum in confessione manifestaretur, vel plus, vel aliam equaliter valer calari seipsum & complicitem. Quando vero complexus indiger correptione, debet Confessarius curare, ut penitentis ipse eam per se faciat, vel veterum, quam Recentiorum, quia opinio, ut fuisse, & ex professio-

plicis

+ illis tom. pag. 341. folio.
Disput.

Quæstio X. Articulus I.

dum, quando ex illius revelatione aliquid damnum ipsi Confessario imminet, & quando etiam sine illa rationabili causa contra eum voluntatem explicitam, vel implicitam id feret. Si tamen Confessarius adeò improbus esset, ut in tali foro, & Tribunal penitentem ad aliquod peccatum sollicitare auderet, sub pollet, & debet illum ad Superiores denunciare, quia ex tali silentio plurimum aliorum penitentium ruina sequi posset, quos Confessarius ipse ad peccandum induceret, ut pater ex Bulis editis contra follicitantes in Confessione a Pio Quarto, a Paulo V., & Gregorio XV.

ARTICULUS SECUNDUS.

Et absque violatione signi posse Ministris nisi scientia per Confessionem habita in aliis negotiis, & fallis.

253 Septimus ob eamdem rationem ulterius Doctores comi-

mentum dicunt, etiam defectus, fiv naturales, fiv acquisitos ipsius penitentis, qui non altere quam per Confessionem innotescunt, sive ad eum declarationem in Confessione interdum manifestantur, ut penitentis manifestetur se esse illegitimum, & quavis Vasp. qu. 97. ar. 4. dub. 3. censeat non eadere proprium sub Sacramentali signum, sed folum sub naturale secretum. Communior, & probabilior opinio, ut diximus loc. cit. affirmat cadere quoque sub Sacramentali. Ita Soto, Suarez, Coninchus, Bonacina, Averla, Capensis, & aliis & ratio est, quia aliquoquin fieret odiosa Confessio, in modo magis odiosa, quam ex revelatione peccati; potius enim vellet penitentis sua peccata revelari quam hujusmodi defectus; quare universaliter loquendo omnes defectus morales, fiv civiles, fiv naturales, qui redderent manifestentur obidibile, vel alio modo minoris existimationis cogniti per Confessionem obligant sub signo ob rationem allatum, quia nimis revelatio itorum redetterat Sacramentum odiosum; & appositè dicitur cogniti per Confessionem, nam si alia via cognoscerent à Confessario, hec secunda cognitio non obligat ad signum, sed adhuc cavere debet, ne dicat se audiret etiam per Confessionem. Aliis vero conditiones, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad Confessionis signum non obligant, nisi sub signo dicantur, & specificentur; & ratio est, quia non presumuntur dicere auditive etiam per Confessionem. Alii vero conditions, fiv qualitates penitentis, quæ non sunt peccata, neque defectus morales civiles, vel naturales, quæ non redundat penitentem vel, seu minoris existimationis, etiam in Confessione sint cognitæ ad

558 Disputatio XXI. De Penitentia Sacramento.

^{ad 3.} principalis regulam hanc generali affigunt; quod quicunque signum natura sua non est expressivum per se peccati confessi, sed de indifferenter ad significandum peccatum confessum, aut non confessum, etiamque aliquibus ex aliquo supposito sit magis determinatum ad significandum peccatum confessum, non est signum per se relativum Confessionis, nec explicita, nec implicita, nam facta possunt esse signa equivoca, quia diversimodo à diversis concepti possunt, ad hoc, vel illud significandum, & potest ex tali & equivocatione contingere temerarium iudicium, & falsa presumptio, atque id est Doctor, quod tale signum non debet reputari relativum Confessionis, nisi per se, & ex natura rei prodest peccatum confessum, alias enim talis peccati proditio est omnino per accidens.

²⁵¹ Tertio hinc pollice dedit Doctor, quod Confessarius

ad vitanda pericula sibi, vel alii imminentia, post auditum Confessionis potest uti quicunque factum, dicto, vel signo, dummodo non sit determinate ex natura sua manifestatuum peccati confessi, sed sit signum & equivocum, & indifferenter à pluribus modis procedere potest, nam revelatio Confessionis est illa manifestatio, qua venitur in notitia determinante personam, fide facta, fide dicta, quare cum signum indifferenter in talen cognitionem non devenerit; potest illi signum indifferenter revelatio Confessionis celeri non debet, sed alia humana actio. Si ergo Confessarius non habet signa indifferenter ad vitandum periculum, vel damnum aliquod sui, vel proximi, sed illam solum, qui determinata, & univoca ducunt in cognitionem peccati, & confitentis, non potest his usi, sed tantum signis indifferenter, fide & equivocis, quae de fe, & ex natura sua personam peccatoris confessi non manifester, v.g. si Confessor sciret Petrum esse occidendum, si die tali, & in tam locum se conferat, & ipse cures, ut talis occidendum in aliquo servito occupetur tunc domi, vel in aliis peregrinacionibus, plane omnes iste diversiones sunt facta, que non significant Confessorem esse occidendum esse, aliquo in iste positis quilibet eo ipso id ipsum sciret, hoc enim est de ratione signi determinanti in significando, quod idem ostendat apud omnes. Neque ut scientia habita in Confessione hoc modo, & per talia signa indifferenter ad vitandum grave damnum proprium, vel alienum, reddere hoc Sacramentum hominibus exolum, vel onerosum, aut grave nimis; neque hoc, quod homines antecedenter sciant, quod Confessarius potest hoc modo ut scientia in Confessione habita, debet illis Confessionem reddere odiosam, & onerosam, quia id nullum dannum illis potest afferre: cum supponatur utrum talis notitia sic exerceret, ut nullum sit periculum revelationis personae confitentis, & peccatorum eius. Tum quia non quodcumque quod Confessionem reddit difficilem est illicitum, aliquo casum quoque reservatio illicita fore, nam certum est hanc subditis esse valde difficilem; ergo etiam si haec licentia utendi scientia Confessionis modo eam redderet difficultorem, non inde sequeretur esse illicitum.

²⁵² Quartus nec etiam obstat decretum Clem. VIII. superioris relatum, quia in primis Pontificis illud statutio per Regularibus, multa autem Regularibus prohiberi solent, quia licentiam alii; cum quia Pontificis intelligendus est de usi scientia, ex quo dicitur, vel indirexte revelatur peccatum, vel reddeatur Confessio difficilior, aut quia cederet in penitentis detractione, ut explicat Ponzus, Brancatus, & alii Scriptores; & aliquo inter Regulares hoc sequeretur absurdum, quod subditus data opera possit Superiori suas negationes, & inhabilitates confiteri ad illum impediendum, non illa scientia utatur ad impedientia illa officia, & dignitates; unde valde probabilis est doctrina Scotti loc. citat, in solutione ad penitentium, vel iudicium Confessionis, habita non admittit, vel amovere ex sola Superioris voluntate non dependet, ex notitia tantum habita in Confessione. Hoc, inquam, doctrina, & regula factis est probabilis, quia ex usu talis notitia nullum sequitur periculum revelandi peccatum confessum. Et ex alia parte licetum est talem adhibere notitiam ad honestas actiones peragendas, praesertim quando illa in bonum penitentis vergunt, ut in proprio est amio persona a loco, vel officio, in quo penitentes de facto perliterant, & occasionem haber peccandi. Hac etiam ratione plures afferunt Confessarium posse negare suffragium illi, quem ex Confessione novit esse indignum, dummodo ita caute deenerit, ut penitentes de hoc facto nullum possit habere sufficienciam. Ita Villalobos in Summa tom. I. tract. 9.

difficult. 75. cum alii, quam tamen doctrinam non putat tam probabilem, sicut precedentem, nam etiam ignorator hic, & nunc Confessarium uti scientia per Confessionem habita ad negandum penitenti suffragium ad aliquod officium confessum; non est signum per se relativum Confessionis, nec explicita, nec implicita, nam facta possunt esse signa equivoca, quia diversimodo à diversis concepti possunt, ad hoc, vel illud significandum, & potest ex tali & equivocatione contingere temerarium iudicium, & falsa presumptio, atque id est Doctor, quod tale signum non debet reputari relativum Confessionis, nisi per se, & ex natura rei prodest peccatum confessum, alias enim talis peccati proditio est omnino per accidens.

²⁵³ Quinto ex dictis plures decidi possunt casus, qui in hac materia proponi solet; & in primis Confessarium, qui novit in Confessione indicias sibi ab aliquo parari, possit domi se continere ex tali notitia, ne occidatur, sicut etiam ab eo loco, in quo per Confessionem novit sibi necem parari, potest recedere, & fugere, occasione aliunde suscepit, ut docet Doctor loc. c. in solutione ad 3. & eadem ratione Sacerdotem, qui per Confessionem novit vinum ad Millam paratum esse veneno infestum, possit Milian pratermittere, occasione tamen aliunde desumpta; utitur enim Sacerdos in his casibus iure suo, ne inde sequitur illa Confessionis revelatio directa, vel indirecta, neque pudor aut confusio penitentis, quae Confessionem odiosam reddere possit. Item deciditur alius casus, an cilicet, ex notitia Confessionis habita tenetur, vel possit Confessarius vitare excommunicatum, inquit enim Doctor in solutione ad ultimum, quod si Confessor sciens aliquem esse excommunicatum habeat aliam viam enim vitandi absque eo; quod utatur in Confessione habita, debet eum vitare; si vero non habeat, sed ex via eis evitare manifestetur Confessio, non solum non tenebit vitare, sed neque est ei licitum vitare, & dat universalis regulam, quod quando duo precepta urgunt, quae contraria videtur, illud, quod est superius magis obligat, & id est firmius est servandum, nec servans illud, & pratermittens aliud, peccat, quia nullus ex lege divina, & Ecclesiastica est perplexus. Deinde solvit etiam alter casus, si nimirum Confessarius ex Confessione novit aliquem non esse Sacerdotem, potest in posterum ablinetur a Confessione illi facienda, cui ante confiteri conveverat, in hoc enim casu nullus pudor, nulla confusio, nee illum damnum sequitur penitentis, nec ob id penitentis à Confessione retrahetur, sed hoc potius Confessario laudi, & prudentie attribueret, ut notat Bonacina cum aliis ab ipso citatis disp. 5. q. 6. s. c. p. punct. 4. Rutilus Confessarius non posse suum errorem communis in audienda pennisit Confessione manifestare, quod ex illius erroris manifestazione imminet periculum, ut proprius Confessarius venias in cognitionem peccati penitentis, non enim potest quis ad explicandum proprium peccatum in Confessione revelare peccatum alterius in Confessione auditum, quia preceptum signum est artius, quam preceptum de integritate Confessionis, ut docet Doctor loc. cit. in solutione ad 4.

²⁵⁴ Sexto ultero solvit alter casus, Confessarium non posse Eucharistiam denegare ob peccatum, in Confessione auditum, sicut nec Episcopus potest Clericum in Confessione auditum ab Ordinibus subscipiens repellere, quia inde sequitur pudor, & confusio penitentis, & hanc est indirecta quodam peccati revelatio, per quam Confessio odiosa reddeatur, & eadem ratione Parochum non posse a Matrimonio repellere penitentem ob suum peccatum, vel iudicium in Confessione ad lignum, quoniam enim tenuatur illum in Confessione ad lignum, ut a tali Matrimonio desistat, tamen ex ea Confessione non tenuerit illum repellere, nec admonere sine eius scientia, quod etiam Bonacina vocavit loc. cit. cum Sayro, Sanchez Coninch, & alii in tractatu de Matrimonio. Addit praeceps Doctor loco citato in solutione ad 2. principale Confessarium non posse uti scientia, & notitia in Confessione habita cum periculo revelationis aliquem penitentis directa, vel indirecta ad tuendum bonum temporale, non solum aliquem particularis hominis, verum etiam totius Mundi, ut etiam tuendum commune bonum spirituale Ecclesie. Et ratio est, quia injuria fecit Sacramento, Confessio reddeatur odiosa, & fidelis ab hoc Sacramento retrahentur, ut unquam signum Confessionis violare licet. Tum quia nullum est tam grave malum, quod frater licet. Sicut etiam nullum est tam grave malum, quod fratelli licet. Confessio preponderet, quae ex Dei precepto ad reconciliationem hominis cum ipso necessaria est. Ex quo patet Confessarius, qui ex Confessione novit prodiit non immittit civitati, vel periculum Hæresis ob nonnullos latentes Hæreticos, non posse prædicionem Civitatis futuram, vel periculum

jam

Quæstio XI. Articulus I.

559

sum hæresis manifestare, quod est periculum effe auctor derogatur; sed in his casibus Confessarius potest, ac debet obligare penitentem, ut apud Judicem competentem denunciet complices Hereticos, aut aliam perniciem machinantes in damnum Reipublica. Ita Suarez, Averius, Henriquez, Reginaldus, Bonacina, & alii Scholastici, & Summis passim, undecludit Doctor loc. c. reprobandum esse Carmen illud Juristarum Hæresis est crimen, quod nos confessio celat ut falsam continentis doctrinam.

²⁵⁵ Sed contra doctrinam ex Scoto allatum, quod Confessarius ad vitanda pericula sibi, vel alii imminentia, post auditum Confessionis potest uti quicunque factum, dicto, vel signo, dummodo non sit determinate ex natura sua manifestatuum peccati confessi, sed sit signum & equivocum, & indifferenter à pluribus modis procedere potest, nam revelatio Confessionis est illa manifestatio, qua venitur in notitia determinante personam, fide facta, fide dicta, quare cum signum indifferenter in talen cognitionem non devenerit; potest illi signum indifferenter revelatio Confessionis celeri non debet, sed alia humana actio. Siquidem quidam arguant, quia ex ea sequeretur nullam dari pars indirectam revelacionem Confessionis ex facto, si in presenti calu non habetur, qui hoc non abstractum sumptum, & absentem est signum revelationis, fed hec, & nunc, quatenus digressio Sacerdotis est conjuncta scientia habita in Confessione, ergo in tali casu, & in his circumstantiis sit revelatio Confessionis factum indirecte; nam hujusmodi revelatio quasi semper sit supposita aliqua notitia, & certis conditionibus hie, & nunc, quibus existentibus signum illud est manifestatum Confessionis factum indirecte. Ad huius obiectio solutionem plura dicunt Faber, & Aretinus loc. cit. sed brevis, & clarus dicendum est cum Hugio in presenti, quod quando factum est tale ex circumstantiis ut signum sit universum, tunc utique causare confessionis revelationem factum indirecte; in casu autem proposito non est tale, quia nulla circumstantia per factum Sacerdotis adiungit declarant ejus intentionem ex scientia in confessione habita conceptam esse, modo non adhuc beat alia signa, & circumstantias, ex quibus exterius proderetur intentio fuge, aut declinandi indicias; nam si complex criminis intenti, & homicidi pergit similis latronibus, quamvis scientia esse confessum, neque aliud in facta monstrat, possunt prudentes presumere non sive confessum sive peccatum, sed potius ad illusionem, ac ad eum decipendum confessionem simulare; non enim magis fundatur suspicio ex parte Sacerdotis, quam presumptio fundata in facto latronis, qui in exteriori se simulat locum paratum criminis. Ex quo patet ad obiectio negandam eis consequentiam, quia illa scientia concepta, quam presumptio fundata in facto latronis, qui in exteriori se simulat locum paratum criminis. Ex quo patet ad obiectio negandam eis consequentiam, quia illa scientia

²⁵⁶ P rimo conveniunt omnes, ut diximus q. 21. cit. art. 1. satisfactionem à Sacerdote impositam virtutem clavum est alio modo partem huius Sacramenti, ita enim definitum est in Concil. Florent. in decreto de Sacramentis, & in Trid. fels. 14. c. 5. & can. 4, sed difficultas est, si pars essentialis, vel folum integralis, & communis opinio affirmat non esse partem essentialis, sed tantum integralis fundamentum est, quia satisfactione non ordinatur ad primarium huius Sacramenti effectum, qui est gratia infinita, & culpe remissio; sed solum ad factum, qui est remissio poena temporalis relictæ ex peccato iam quodam culpan, & poena eternam remisso. Tum quia Sacramentum hoc vere conficitur, & confortat gratiam ante satisfactionem expletam, nulla autem res absolute potest esse pars finalis essentialis, & hoc prædictum patet de Sacramento collato moribus, cuius ob importentiam nulla impunitus pro peccatis satisfactione; sed huius difficultatis resolutio pendet ex superiori dicti q. 5. art. 1. num. 103, quod scilicet satisfactione imposita a Sacerdoti in una sensu dici potest pars essentialis huius Sacramenti, in aliis vero pars integralis tantum; in hoc nimirum sensu, ut satisfactione in voto, hoc est, propositum factum adiungit Sacerdotis non est pars propriæ propriæ, & per se causa occisionis sui penitentis, qui temerari sit à latronibus ex facto Sacerdotis, quod interpretari potest ex alia intentione, quam ipse exteriori præterit. Ita ad verbum de hac materia discutimus loc. cit. quod pro Confessario eruditio omnino necessaria est, ut prudenter se gerant in sigillo Confessionis servando.

QUÆSTIO UNDECIMA.

De satisfactione Sacramentali.

²⁵⁷ S atisfactio dupliciter sumi potest, ut diximus q. 21. art. 1. f. q. 21. ab initio ex Scoto 4. disp. 15. qu. 1. generaliter, scilicet, & specialiter; satisfactione generaliter accepta importat actionem, qua quis facit quantum debet, qualis est actio solvendi respectu debitoris solvens debetum creditoris, ac etiam compensandi injuriam allatum, qualis est actio illa, qualis, qui alterum levit, tantum facit, quantum fatus est ad injuriam compensandam, vel quantum est, qui laetus est, justa exigit. Satisfactione autem specialiter accepta est actio afflictiva corporis, vel animi, per quam Deovoluntarii satisfactionis pro peccatis temporalibus ex peccatis elicitur, & per penitentiam a Deo condonantur. Quamvis autem nullus homo, ut dictum est lib. 2. sent. disp. 7. de Justificatione, possit Deo pro peccatis satisfacere, nisi ex parte ipsius Dei condonatio aliqua

cfr.